

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT

Aquesta transcripció està pendent de verificació i correcció. Pot contenir, doncs, errades de fidelitat i incorreccions lingüístiques i no es pot considerar com una publicació oficial

Fitxer 7

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre senyor Miquel Iceta.

El Sr. Iceta i Llorens

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, pujo a la tribuna amb motiu d'un debat important, sobre un tema molt transcendent per al futur del nostre autogovern. Probablement la proximitat de les eleccions al Parlament de Catalunya, i també les diferències de fons pel que fa als projectes nacionals dels partits amb representació parlamentària no ens permetin avui donar la resposta contundent, unitària i complerta que mereix la sentència del Tribunal Constitucional sobre el recurs presentat pel Partido Popular contra l'Estatut ratificat en referèndum pels ciutadans i ciutadanes del nostre país. D'una banda, també és lògic, un problema tan greu no se soluciona amb un ple del Parlament ni amb una resolució, ni en un dia ni una setmana ni un mes.

Però, tot i que existeix aquest risc, que no puguem donar aquesta resposta unitària, contundent i completa, crec que seria encara més perillós un escenari en el qual pretenguéssim negar allò que ens separa, i que tampoc no fóssim capaços de posar l'accent en allò que ens uneix. Precisament per això, vull començar la meva intervenció fent un tribut a la tasca desenvolupada pel president de la Generalitat des del moment en que es va conèixer que el Tribunal Constitucional havia dictat sentència, a través d'una declaració institucional que el meu grup parlamentari va subscriure sense reserves, com subscriu avui la seva intervenció d'aquest matí.

El president Montilla va afirmar des del primer moment que rebutjava el contingut de la sentència, tot i que, lògicament, com a persona respectuosa de l'estat de dret i de les institucions en que s'organitza, manifestava la seva disposició a acatar-la. S'ha dit en moltes ocasions, i no està de més reiterar-ho, que «acatar» no vol dir necessàriament «compartir»; que en democràcia existeix també el dret a dissentir de les sentències, i

aquest és un dret que cal exercir amb contundència quan es tracta de sentències dictades per tribunals amb una situació tan anòmla com la de l'actual Tribunal Constitucional espanyol.

El president Montilla va fixar de forma clara un full de ruta per donar resposta a aquesta sentència, un esforç de lectura conjunta de la sentència que ha donat lloc a l'informe dels experts que saludo i reconec des d'aquí. Un esforç de treball conjunt per acordar una posició comuna en defensa de l'autogovern, que hores d'ara, i lamentablement, no s'ha pogut produir. Una crida a partits, sindicats i associacions a convocar una manifestació unitària que pogués anar encapçalada per les institucions del país i presidida per la senyera de tots, com així va ser, afortunadament.

Gràcies, president, per haver mantingut des del primer moment una resposta digna i ferma a una sentència que mai no s'hagués hagut de produir. Gràcies per no haver fet partidisme, i per haver pensat sobretot en el país. Tant de bo tots plegats fóssim capaços de fer-ho sempre. També gràcies, president, per defensar fermament les teves conviccions, encara que això, de vegades, això pugui generar algun problema als teus, però he de dir que el president Maragall ja ens va preparar per a moments així. Curiosament, president, la vostra posició de dignitat i fermesa, almenys així jo la qualifico, va meréixer el qualificatiu de «feixista» per part de la dirigent del Partido Popular senyora Dolores de Cospedal, a qui jo li suposava un millor coneixement del que ha suposat històricament el feixisme en el nostre país i a tot Europa.

El nostre grup parlamentari ja havia fixat quina seria la seva posició un cop coneguda la sentència en una data tan llunyana com el 28 de març de 2007. Parlo de fa més de tres anys, quan des d'aquesta mateixa tribuna jo els deia: «L'estat de dret, la legalitat i la política democràtica ens donen instruments per recuperar els elements que una eventual sentència desfavorable ens pogués fer perdre, perquè, encara que el Tribunal Constitucional no ens donés la raó, nosaltres no perdríem les nostres raons, però només podem fer-les prevaler des del respecte a les institucions i a la llei, no trencant la baralla, per responsabilitat, per convicció, per interès, perquè no volem una fractura entre catalans i tampoc una fractura entre catalans i la resta dels espanyols.»

Senyor president, senyores i senyors diputats, aquesta frase, pronunciada des d'aquesta mateixa tribuna el 28 de març de 2007 la repeteixo avui sense canviar ni una coma. Per a nosaltres l'Estatut no és mort, ni està ferit de mort, ni el camí del pacte constitucional del 1978 ha caducat, ni s'ha d'abandonar aquest rumb. No serà aquesta sentència la que ens faci canviar de conviccions ni de bandera, no a nosaltres.

Dels primers anàlisis que tenim de la sentència sembla deduir-se que no haurem de retornar cap nova competència transferida, que no haurem de revisar l'acord de finançament, que no haurem de modificar el nostre model escolar basat en la utilització del català com a llengua vehicular, que els nostres símbols nacionals seguiran sent qualificats de símbols nacionals, i que TV3 i Catalunya Ràdio podran seguir emetent íntegrament en català. Ho dic per desmentir aquells que proclamen a tort i a dret que l'Estatut està mort, per desmentir els que creuen que tot se n'ha anat en orris, tot cridant-los, això sí, al combat per recuperar allò que s'ha malmès, perquè coses importants s'han malmès, algunes d'elles materials i d'altres en el terreny dels sentiments, i també en el terreny de la confiança i el respecte, com ens deia el president en la seva intervenció d'aquest matí.

Som conscients que la sentència ha anul·lat completament un article de l'Estatut, n'ha mutilat tretze més i n'interpreta vint-i-set més de forma restrictiva. Som conscients que la sentència debilita de forma significativa la funció constitucional de l'Estatut, oblida que és fruit d'un pacte polític entre la Generalitat i l'Estat i està carregada de prevencions injustificades i injustificables, i cal denunciar-ho amb contundència.

Crec sincerament que la principal crítica a aquesta sentència és precisament que s'hagi produït. Molts ciutadans no entenen com s'ha pogut canviar, així com així, una llei tan laboriosament elaborada, i que finalment els va ser sotmesa a referèndum. És el xoc de legitimitats del que parlava el president en el seu discurs, recordant Roosevelt i el New Deal. Podia haver recordat també el pobre Al Gore, que va perdre la presidència dels Estats Units per una decisió a totes llums injusta del Tribunal Suprem d'aquell gran país.

Precisament per això avui hem demostrat la nostra indignació envers la sentència i el tribunal que l'ha emès. No ho hauria d'haver fet per respecte a un acord entre el Parlament de Catalunya i el Congrés dels Diputats i el Senat, per respecte a la majoria absoluta de les Corts Generals, que el van aprovar, i per respecte, sobretot, als ciutadans i ciutadanes de Catalunya, que el van ratificar en referèndum –el nostre Estatut.

El Tribunal Constitucional no hauria d'haver dictat sentència per respecte a la plena i normal vigència de l'Estatut al llarg de quatre anys, precisament al llarg dels quals l'Estatut ha estat objecte d'un intens desenvolupament normatiu, amb l'aprovació, com ens recordava el president, d'una cinquantena de lleis –per cert, només una d'elles recorreguda davant del Tribunal Constitucional–, amb una bona colla de noves competències ja transferides a la Generalitat, que incloïen –ho deia també el president– la inspecció de treball, la gestió del servei de rodalía o l'expedició del primer permís de treball als treballadors immigrants, i amb un nou model de finançament inspirat directament en l'Estatut i negociat directíssimament entre el Govern de Catalunya i el Govern d'Espanya pel conseller d'Economia, per Antoni Castells.

El Tribunal Constitucional no hauria d'haver dictat sentència conscient de la seva anòmala situació: incomplet, amb un dels seus membres recusat i amb quatre membres més que han vist artificialment prorrogat el seu mandat en més de dos anys i mig. Per què no s'ha inhibit el Tribunal Constitucional? Per què no ha dictat una sentència que avalés la plena constitucionalitat de l'Estatut, tenint en compte que tot el seu desplegament ulterior segueix objecte al control de constitucionalitat? Per què el tribunal ha decidit imposar la seva visió a la del legislador sense cap mena de deferència? Per què ha decidit actuar sense respectar la voluntat popular expressada en el referèndum? Per què el tribunal ha decidit decantar-se per una interpretació restrictiva del pacte constitucional?

Des del meu punt de vista és obvi que ens trobem davant d'un exemple evident d'irresponsabilitat i de manca absoluta de visió d'Estat. El Tribunal Constitucional no ha estat a l'alçada de la seva funció i ha provocat un problema polític i jurídic de

conseqüències imprevisibles que afecta també els altres estatuts d'autonomia que es van inspirar en el nostre.

Saben per què estem tan indignats, els federalistes? Perquè precisament la sentència ataca un dels fonaments, un dels nostres principis, el del pacte, el d'aprofundir en l'autogovern i el reconeixement de la realitat plurinacional d'Espanya a través del diàleg i l'acord. Potser alguns, en el fons, pensen que aquesta sentència revalida la vella i coneguda teoria del «peix al cove»; «ja ho dèiem», repeteixen ara, parlen d'«autogol», oblidant que si abans no s'havia abordat una reforma estatutària era per haver optat pel Partit Popular com a suport necessari, no per altres motius.

D'altres potser pensen que la sentència els ajuda a posar punt i final a l'etapa estatutària per donar el salt cap a la independència. No cal que digui que respecto aquesta opció i els i les que la defensen, però tampoc caldria que els digués que no la comparteixo, em coneixen bé. Espero que s'entengui, també, que sense voler minimitzar en absolut el contingut jurídic de la sentència i els seus efectes concrets, em preocupi molt més el fet que aquesta sentència demostra fins a quin punt se'ns vol fer llegir avui la Constitució amb uns ulls i un esperit ben diferent als de 1978.

És motiu d'especial preocupació la lectura dels vots particulars de la sentència, redactats per magistrats proposats pel PP. Afirmen, sense embuts, que l'Estat de les autonomies és merament un procés de descentralització, neguen el mateix concepte d'autogovern o el fet de considerar que la Generalitat sigui també Estat. És evident que es tracta de vots particulars que consideren que la sentència no ha estat prou contundent contra l'Estatut. Si haguessin prevalgut, l'Estatut hauria estat, llavors sí, liquidat políticament i jurídicament.

Ara toca respondre políticament a la sentència, acatant-la, sí, però mostrant clarament la nostra disconformitat; mantenint el nostre compromís de defensa del contingut íntegre de l'Estatut i de desplegament

Fitxer 8

...plenitud del seu potencial d'autogovern, exigint la lectura àmplia, generosa, conseqüent i fidel del pacte constitucional del 1978 per impulsar l'evolució federal de l'Estat de les autonomies.

El fet que el Tribunal Constitucional hagi decidit modificar allò que va acordar el Parlament de Catalunya amb el Congrés dels Diputats i el Senat, que va ser aprovat per majoria absoluta de les Corts Generals i que va ser ratificat pels ciutadans i ciutadanes de Catalunya, ha tornat a posar sobre la taula una qüestió ben delicada: l'encaix de Catalunya a Espanya. I posa de manifest una clara regressió política que pretén consagrar una interpretació restrictiva del pacte i del text constitucionals. I això té conseqüències polítiques que van molt més enllà del contingut concret de la sentència, unes conseqüències que expliquen el perquè els federalistes estem, permetin-me, en el fons més indignats que altres per aquesta sentència, perquè la sentència el que sembla és voler arxivar per sempre la via federal, deixaria viva la via autonomista, deixaria viva, lògicament, la via sobiranista, independentista, però diria al federalisme a Espanya no ni cap.

I nosaltres no podem acceptar-ho, no podem admetre que la sentència del Tribunal Constitucional impliqui la fi del nostre projecte polític ni la mort dels nostres ideals. L'altre dia, en un curiós debat a TV3, algú afirmava en referència al procés estatutari que això ha acabat malament, molt malament. Jo discrepo radicalment d'aquesta interpretació perquè, escolti'm, crec que això no ha acabat. A Catalunya mai no li diu quan s'acaben, les coses. En tot cas algú pot dir-li o no voler dir-li quan comencen, però no quan s'acaben.

També perquè Espanya no ha donat un cop de porta a Catalunya, com alguns defensen, entre altres coses perquè ni Catalunya ni Espanya són realitats homogènies, per bé que de vegades parlem d'una i altra com si es tractés de dues persones. Permetin-me, i jo estic segur que com ens uneix un vincle de molt afecte, la senyora Dolors Montserrat no està en absolut indignada per la sentència, per tant, quan diguem Catalunya està indignada, en tot cas devem parlar d'una Catalunya on

no hi ha Dolors Montserrat. Poso l'exemple perquè a vegades aquesta personalització del país i del sentiment nacional ens porta, jo crec, a excessos.

Però no només per això, sinó perquè la sobirania de Catalunya, perdó, del poble espanyol, resideix a les Corts Generals, que van donar el seu suport per majoria absoluta a l'Estatut que després va referendar la ciutadania de Catalunya. El intèrpret constitucional no és el titular de la sobirania popular, no vulguem confondre el nostre poble identificant un tribunal deslegitimad, parcial i polititzat, amb una expressió de rebuig de tota Espanya cap a Catalunya. No és Espanya la que ha dit no. Per això la interpretació constitucional restrictiva d'aquest tribunal ha de canviar, com el propi tribunal, per permetre el desenvolupament de l'Estat de les autonomies en un sentit federal, interpretant allò que els constituents van escriure.

Els socialistes de Catalunya ens fixem dos grans objectius: refer el pacte estatutari i enfortir el pacte constitucional. Volem l'Estatut, tot l'Estatut, i desenvolupar en plenitud tot el potencial d'autogovern que convé. Per això demanem també enfortir el pacte constitucional, perquè certament aquest tribunal n'ha fet una interpretació restrictiva que contrasta per exemple amb la decisió d'anular parcialment la Loapa, acordada entre la UCD i el PSOE, que va decidir un Tribunal Constitucional ben diferent a aquest, el qual demostra que la doctrina constitucional pot variar amb el temps i que no necessàriament ha de ser aplicada sempre en perjudici de les aspiracions nacionals de Catalunya.

Enyorem els temps en es que nacionalitat i nació eren sinònims, quan intel·lectuals de la resta d'Espanya no tenien cap problema en parlar de nació de nacions. Son temps que cal reivindicar, recuperar i actualitzar. Sembla que coses que eren possibles immediatament després de la Transició hagin esdevingut avui impossibles a causa de la regressió política del Partit Popular, avui més proper a l'antiga Alianza Popular que a l'extinta UCD. Però també a causa de les febleses i mancances dels progressistes espanyols, que obliden de vegades una de les seves tradicions més riques: la federal, i es mostren acomplexats davant el neocentralisme i el patrioterisme de la dreta conservadora espanyola. Certament, els nacionalistes de vegades aconseguen l'acomplexament dels que no ho són, també aquí, a casa nostra.

Però abans de seguir, permetin-me un petit parèntesi: intentar posar en el mateix sac el PSOE i el PP només té una explicació, que és una evident mala fe. El PSOE va fer possible l'Estatut mentre el PP ha volgut liquidar-lo, el PSOE ha obert portes al català mentre el PP les vol tancar.

Segueixo el fil. Sí, inclús volia obrir les portes al senyor Sirera al CAC i no ha pogut. Segueixo el fil. Nosaltres ens neguem que una sentència emesa en un moment determinat, per un tribunal determinat... Home, doncs... En una situació especialment anòmala, signifiqui la fi de la història en comú dels pobles d'Espanya o impliqui retornar a una Espanya de matriu únicament castellana. Per nosaltres l'Espanya possible i desitjable és l'Espanya plural, l'Estat que volem és l'Estat federal. Nosaltres no volem renunciar a l'ideal de fraternitat entre els pobles ni a un projecte espanyol compartit, ni a un projecte europeu compartit.

Som conscients de les dificultats i dels riscos, d'un distanciament emocional entre Catalunya i la resta d'Espanya que la sentència agreuja, i també dels riscos d'una fractura interna a Catalunya, que hi són. A aquells que volen canviar la senyera de tots per una altra bandera els diguem que s'assegurin abans que la nova bandera uneixi més gent que la vella, que pensin que si reformar l'Estatut necessita de l'acord de dos terços del Parlament, no convé impulsar un referèndum per la independència amb un vot de diferència a la Mesa del Parlament, i menys encara si per fer-ho es pretén desconèixer la legalitat vigent.

Els socialistes catalans refermem el nostre compromís federal, conscients que el catalanisme té dues grans opcions de futur, que lògicament contenen una i altra tants matisos com es vulgui. O bé treballar per un millor autogovern en el marc espanyol, assegurant el ple desenvolupament de l'Estatut votat pels ciutadans i ciutadanes de Catalunya i l'evolució de l'Estat de les autonomies en un sentit federal, o bé preparar el camí per la independència de Catalunya, la secessió de la resta d'Espanya, amb la voluntat que Catalunya esdevingui un nou Estat que hauria d'aconseguir la seva integració a la Unió Europea.

Certament, o bé Espanya es reconeix plenament com plural i diversa, o pot esdevenir un marc fracassat per la convivència entre els pobles que la integren, tot depèn si

l'actual reacció autoritària, centralista i uniformitzadora que proclama el Partit Popular esdevé irreversible, o si s'és capaç d'avançar en la via del desenvolupament dels nous estatus, prenent el federalisme com a guia de solució dels problemes pendents i dels que en el futur es puguin plantejar. Un federalisme adequat, lògicament, a la realitat plurinacional, pluricultural i plurilingüística d'Espanya.

Catalunya només es pot sentir còmode en l'Espanya plural i només podrà seguir essent motor del desenvolupament econòmic, social i cultural d'Espanya, si pot ser ella mateixa, si es reconeguda com a tal, si se li garanteix l'adequada dotació financera, d'infraestructures, inversions i de participació en els centres de decisió per seguir essent una gran locomotora d'Espanya, una punta de llança europea des de l'euroregió Pirineus Mediterrani, si es pot reconèixer millor en les institucions comunes de l'Estat, el Senat i el Tribunal Constitucional, i si pot fer sentir la seva veu i la seva llengua en les institucions espanyoles i europees en un camí que tot just comença.

El socialisme català reclama més autogovern per Catalunya a través del ple desenvolupament del nou Estatut i més federalisme a Espanya i a Europa. Per avançar hem de tenir una idea clara de l'Espanya que volem construir i amb quins aliats pretenem fer-ho. Pels socialistes catalans la prioritat és clara: un enfortiment de les posicions federalistes en el si de l'esquerra espanyola i en particular del Partit Socialista Obrer Espanyol.

I Catalunya endins sembla clar que la millor resposta a la sentència hauria de partir de la unitat dels catalanistes. Ara bé, de la unitat catalana se'n parla molt, però poques vegades l'hem vista. Per Esquerra Republicana de Catalunya l'opció és la independència, per Convergència i Unió l'opció sembla ser el concert econòmic i el dret a decidir, o fer de convidada de pedra i aixecar-se abans d'hora a les reunions que convoca el president de la Generalitat. Per Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa la unitat passa pel federalisme plurinacional, al que Socialistes i Ciutadans pel Canvi també aspirem. Al PSC en aquests moments la unitat passa per la defensa de la integritat de l'Estatut com el vam votar els catalans i les catalanes per desplegar en plenitud el seu potencial d'autogovern, per refer el pacte estatutari i enfortir el pacte constitucional.

Davant d'aquesta disparitat d'objectius i prioritats no serà fàcil posar-nos d'acord, tot i que cal fer tots els esforços necessaris per aconseguir-ho, però som conscients i no hem d'amagar que cap de nosaltres –i em refereixo a tots nosaltres- renunciarem al nostre projecte ni a les nostres conviccions. Temps hi haurà els propers mesos de confrontar projectes polítics pel futur de Catalunya i dels catalans, temps hi haurà per parlar i per fer que parli el poble de Catalunya i ens doni un mandat pels propers anys, però en aquesta hora, greu i exigent la qualificada el president de la Generalitat, crec que si una cosa ens hem d'exigir és claredat respecte del que proposem a la ciutadania.

I crec que si una cosa ha tingut de bona la sentència és que ajudarà potser a clarificar quines són les propostes que avui fan les diferents forces polítiques. Entenc que els representants d'Esquerra Republicana de Catalunya donen per morta la via estatutària i proposen emprendre sense embuts el camí cap a la independència de Catalunya. Els socialistes, ells ho saben bé, no compartim aquest camí i si aquesta fos una condició d'Esquerra Republicana per formar qualsevol majoria en el futur, no podria ser amb nosaltres.

Els representats de Convergència i Unió parlen –gràcies per tornar- del dret a decidir - perquè es que ara, ara us tocava- com a brúixola que ens haurà de guiar pels propers anys. Si volen dir...

El president

Senyores diputades, senyors diputats, si us plau.

El Sr. Iceta i Llorens

...crec que haurien d'aclarir un pèl més...

El president

Senyores diputades. Senyor Iceta, un segon. Intentem... Senyores diputades i senyors diputats.

El Sr. Iceta i Llorens

Hi torno perquè només n'havia perdut una frase.

El president

Vinga.

El Sr. Iceta i Llorens

Puc?

El president

Sí, sí.

El Sr. Iceta i Llorens

Gràcies, president. Els representants de Convergència i Unió ens parlen del dret a decidir com a brúixola que ens haurà de guiar pels propers anys, crec que hauran d'aclarir un pèl més del què parlen. Si el que volen dir és que actuaran com a demòcrates i acceptaran allò que decideixi la majoria del poble de Catalunya, això ho donem per descomptat. Aquesta mateixa setmana, i avui crec que ho ha reiterat, però la cita és d'aquests darrers dies, però crec que s'assembla molt a la que ha fet avui des d'aquesta tribuna el senyor Artur Mas, deia: El camí estatutari i constitucional no ha donat els seus fruits, hem arribat al final de l'estació i hem de canviar de rumb –em sembla que era l'expressió que utilitzava avui- i que els catalans han de decidir per àmplies majories cap a on volen anar.

Jo li he de dir que no acabo d'entendre què volen dir exactament aquestes paraules. Que esperarà que una majoria de catalans li diguin cap a on hem d'anar, o que també opta per aquest camí de trencament del marc estatutari i constitucional perquè Catalunya pugui esdevenir un Estat, un nou membre de la Unió Europea.

Si en això coincideixen o coincidissin els diputats de Convergència i Unió i els d'Esquerra Republicana de Catalunya, estan en el seu dret d'articular una majoria i iniciar un procés de separació d'Espanya. Amb nosaltres, repeteixo, que no hi comptin, però vull afermar la seva plena legitimitat per fer-ho.

L'únic que ens atrevim a exigir a tothom és claredat, que s'expliqui clarament al poble de Catalunya quin és el camí que es proposa, quin és el full de ruta, que es digui com es pensa que Catalunya s'ha de governar d'aquí fins a allà, amb quines eines, amb

quines lleis i amb quin Estatut. Els socialistes no hem apostat ni apostarem per la independència i la separació de Catalunya de la resta d'Espanya, sinó per una exigència radical de respecte per Catalunya, per la nostra dignitat com a país, pel nostre Estatut, per la nostra voluntat d'autogovern, per la nostra llengua, per un finançament just, per una implicació profunda de Catalunya en la construcció d'un Estat federal pels pobles d'Espanya.

Pels socialistes catalans primer hi serà Catalunya, però no una Catalunya permanentment irritada o desconcertada, sinó una Catalunya constructiva, orgullosa de si mateixa i sense haver de decidir entre dues banderes, la de tots i la d'uns quants, per molts que siguin. Aquesta és la nostra convicció i creiem que aquest és el sentiment majoritari i profund en la societat catalana, reivindicant, com sempre fem des d'aquesta tribuna, la pluralitat dels projectes polítics que hi han, no només la dels partits que van participar activament en la construcció estatutària, sinó també el Grup Popular i els que avui formen part del Grup Mixt, tots igualment catalans, tots amb projectes legítims, tots amb igualtat de possibilitats de defensar-los, acostar-se o separar-se en funció de les seves conviccions.

Insisteixo que ens trobem després de la sentència en una situació que ens exigeix parlar clar. Parlar clar vol dir acceptar que som davant d'una certa disjuntiva que no hem triat nosaltres, i amb això estic d'acord amb el que deia el senyor Mas, no l'hem triat nosaltres, però és una disjuntiva que obre dos camins: o bé refer el pacte estatutari

Fitxer 9

i reforçar el pacte constitucional, o bé optar per trencar el marc estatutari i el marc constitucional. Si aquesta és la disjuntiva, els socialistes afirmem sense dubtar-ho un instant que la nostra opció segueix essent la de refer el pacte polític que va fer possible un estatut, la reforma d'un estatut que qui governava fins al 2003 no havia volgut emprendre. La nostra opció segueix essent reforçar el pacte constitucional de 1978, sense renunciar a una futura reforma de la Constitució per dotar-nos d'un senat

federal, i reconèixer de forma clara la plurinacionalitat. I sabem que això caldrà fer-ho també amb el Partit Popular i que no és una cosa per a demà mateix.

Aprofito per dir: segurament algun dia haurem de reflexionar si vam fer prou bé les coses en el moment de fer l'Estatut, si va ser intel·ligent no comptar amb tothom. Però això, malauradament, de les reflexions sobre el passat el que hauríem d'extreure són lliçons cap al futur. I el que sí que ningú suposo que em negarà és que si volguéssim reformar la Constitució espanyola ho hauríem de fer d'acord amb el Partit Popular. (*Remor de veus.*) Si tota l'estona parlo bé de vostès, no sé per què se m'enfaden. La nostra opció segueix essent participar activament des de Catalunya en la construcció d'aquesta Espanya plurinacional; que es reconegui i es respecti a si mateixa en la seva diversitat. La nostra opció segueix essent treballar per la majoria social de Catalunya, que avui no veu incompatible el sentiment de doble pertinença a dues realitats nacionals que poden i al nostre entendre han de ser complementàries, i que alguns només volen, o volen veure, com a excloents. Vaja, que es podia anar a la manifestació de dissabte passat i celebrar diumenge la victòria de «la roja», com diuen els matemàtics, sense solució de continuïtat.

La nostra opció segueix essent treballar des del realisme i l'ambició política per al nostre país, però concentrant les nostres energies en la superació de la crisi, la recuperació del creixement de la nostra economia i la preservació de la cohesió social del nostre poble i de la seva unitat civil. Nosaltres no actuarem enduts per la indignació o el malestar produïts per una sentència, proposant el risc de camins incerts, ni falses dreceres, ni invents, ni sorpreses, ni passes enrere. A temps difícils, gent seriosa, política seriosa, pocs jocs de paraules, saber on anem i amb qui volem anar. No crec que hi pugui haver major irresponsabilitat política que la de portar la ciutadania a un cul de sac disfressant-lo de drecera. Nosaltres no som partidaris de l'aventurisme polític.

Convindria, ho deia abans, haver après d'alguns errors del llarg procés estatutari abans de començar a treballar en la següent etapa. Primer, tenir clars els objectius que es persegueixen, que estigui ben fixat el lideratge del procés, la màxima unitat possible entre les forces polítiques catalanes, que els objectius fixats siguin

àmpliament compartits per la societat catalana, que no introdueixin ni divisió ni crispació innecessàries entre la ciutadania, que la societat civil s'hi impliqui activament. També caldria haver calculat bé les forces de què es disposa i les resistències que caldria vèncer, i comptar amb les necessàries complicitats a la resta d'Espanya. Només així podem vèncer qualsevol obstacle, i aquesta sentència n'és un d'important.

Acabo, senyor president; crec que necessito exactament els segons que encara em queden. Nosaltres volem resumir el que creiem que des del nostre punt de vista cal fer en tres grans moments. El primer, que en part l'hem fet i podríem seguir fent, i és aixecar la nostra veu, expressar la nostra indignació, el nostre malestar, la nostra disconformitat amb la sentència, tot i acatar-la. Dos, refer el pacte estatutari, posant en marxa tots els mecanismes polítics, jurídics, legislatius i de cooperació institucional per desenvolupar el potencial d'autogovern contingut en l'Estatut votat pels ciutadans i ciutadanes de Catalunya. I tres, enfortir el pacte constitucional de tal manera que les institucions espanyoles reconeguin la realitat nacional de Catalunya, el nostre autogovern, les nostres institucions, els nostres símbols, la nostra llengua i la nostra cultura, el nostre dret civil i la nostra tradició jurídica, i un finançament just. Aquest és el compromís del PSC en el Parlament de Catalunya i a totes les institucions en què estem presents.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

(Aplaudiments.)